

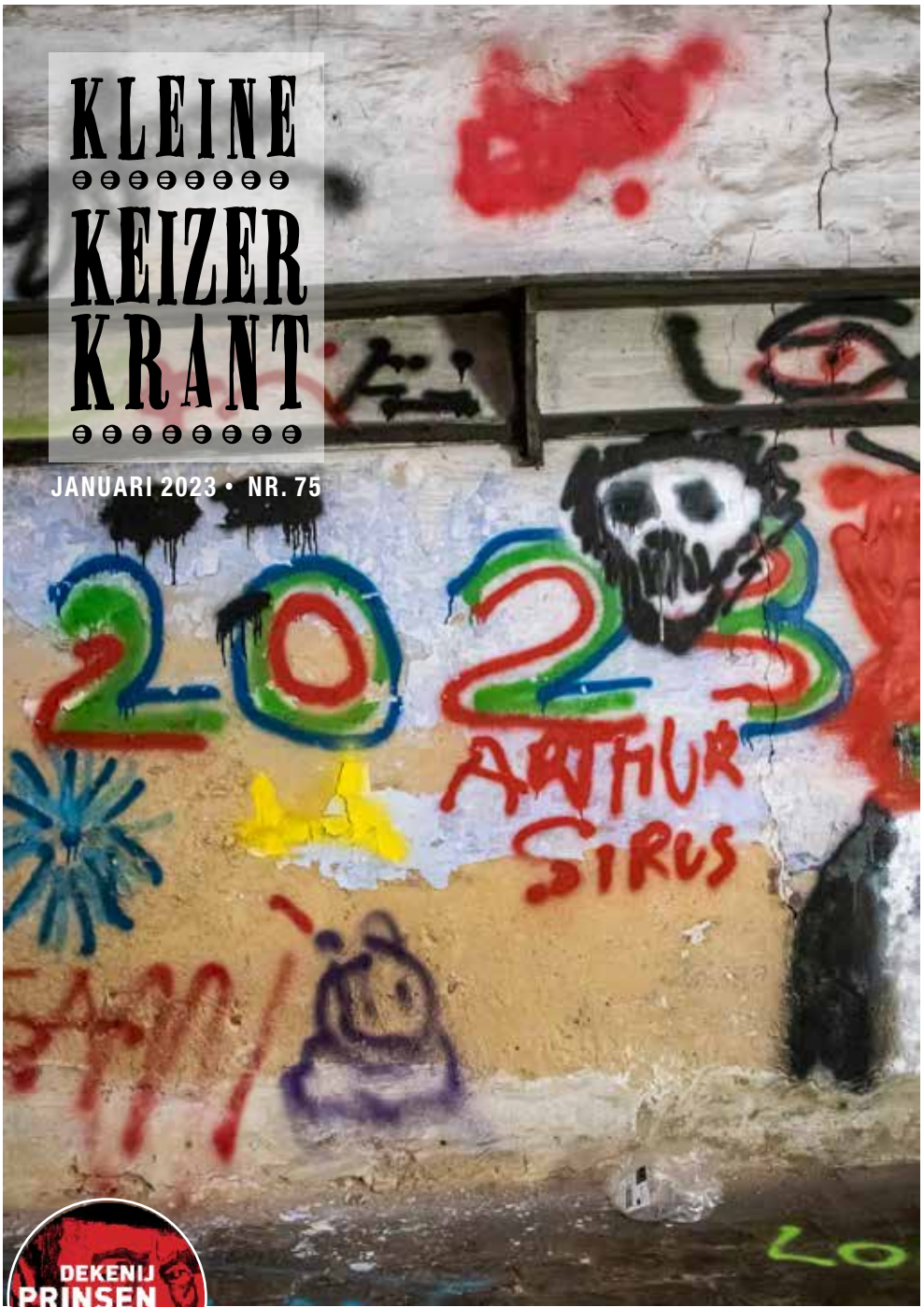
KLEINE

**KEIZER
KRANT**

JANUARI 2023 • NR. 75

WELKOM IN DE WAANZINNIGE WIJZE WERELD VAN HET PRINSENHOF

EDITORIAAL

Beste buren van het Prinsenhof,

De nieuwjaarsreceptie in **Wasserij De Prins** was een groot succes.

Wel 300 bewoners kwamen op 7 en 8 januari over de vloer, 200 op zaterdagavond en 100 op zondagmiddag!

Dank voor de vele lovende reacties. Zoveel verbondenheid, dat doet deugd!!!

Wat beleefden we in 2022 ook fantastisch mooie momenten: de Prinsenhoffeesten, roeien met Ronny, fietsen met Myriam, de Halloweenparty en zoveel meer.

De foto's in dit nummer vormen een heerlijke herinnering en spreken boekdelen: het enthousiasme en plezier spatten er van af!

Hou zeker **1, 2 en 3 september** vrij voor de **editie 2023** van onze Prinsenhoffeesten!

De redactie en het bestuur wensen jullie allen **HET ALLERBESTE VOOR 2023!**

Tot binnenkort in het buurthuis of in de straten van het Prinsenhof.

Jullie deken, Katia

INHOUD

Editoriaal p. 3
Foto's Nieuwjaarsreceptie p. 5
De metamorfose van een wijkicoon p. 12
't Komeerke p. 14
Energie sprokkelen in de Openba(a)r p. 17
Interview met Rita Rommelaere & Paul Verhaeghe p. 18
De Wijngaertstraat p. 21
De Torekes van 't Rabot p. 25
Bij de Karmelieten p. 27
Zonder het Karmelietenklooster geen Gents Filmfestival p. 30
Gedicht p. 33
Foto's Prinsenhoffeesten 2022 p. 34
Foto's Fietstocht door de haven p. 40
Foto's Halloween p. 44
Foto's Sinterklaas in het Prinsenhof p. 46
De kleine keizer p. 48
Contacten p. 50
Colofon p. 51

Nieuwjaarsreceptie 2023

Toffe bruen
blyven toffe bruen
ontmoeten |
Carlo & Kaat

Prinsehof
een wijk waan ik me
zo thuis voel!
Merci, Bedankt

DE METAMORFOSE VAN EEN WIJKICOON

Historiek site 'Wasserij De Prins'

De site Prinsenhofplein 7 is aangekocht op een openbare verkoop in 1936 door Victor De Grootte, overgrootvader van de huidige eigenaars. De site was toen een brouwerij en uit deze periode dateert de schouw en het ketelhuis.

Victor De Grootte en zijn zoon Richard baatten er een rijtuigmakerij uit voordien gevestigd in Zilverhof 40/42 sinds 1926. Het familiebedrijf evolueerde tot een carrosseriebedrijf en was actief tot begin de jaren vijftig. Gedurende de oorlog 1940-1945 bezetten de Duitsers het bedrijf en bouwden de grote hangar midden de site.

In 1947 werd aan de Lieve een waterrij gebouwd en richtte Richard samen met zijn vrouw Maria 'Wasserij De Prins' op. Hun dochter Liliane nam in 1958 het management over en breidde samen met haar vader het familiebedrijf verder uit waarbij de servicegerichte en kwaliteitsvolle dienstverlening naar de klanten toe primordiaal stond. In 1981 vervoegde op zijn beurt haar zoon Paul Geenens de zaak en opende er de afdeling droogkuis.

Omwille van zijn industriële karakter moest het bedrijf in 1992 op het Prinsenhofplein sluiten en verhuizen naar een andere locatie.

De gebouwen van de waterrij en de carrosserie bleven nadien tot op vandaag verhuurd als garageboxen.

Reconversie van een oude waterrijsite naar Residentie Hof ten Walle

De 'Wasserij De Prins' site wordt 'Residentie Hof ten Walle' naar het geboortehuis van Keizer Karel.

Projectontwikkelaar is Dirk Geenens, achterkleinzoon van Victor De Grootte.

De afbraakwerken van de oude gebouwen starten rond 10 januari 2023 en zullen vermoedelijk 1 maand duren. Daarna beginnen de bouwwerken die ongeveer 2 jaar in beslag zullen nemen.

Het ouderlijk huis van het Prinsenhofplein 7 wordt gerenoveerd tot 3 appartementen. Aan de Lieve komen 6 nieuwbouwwoningen met voortuin en terras aan het water. In het oude ketelhuis met de schouw komt een wellness die samen met het zwembad en de parking voorbehouden is voor de bewoners van Hof ten Walle. De vertrouwde schouw en het ketelhuis zijn dus 'blijvers' en worden gerestaureerd.

Tussen de werkplaatsen van de site en het huidige buurtcentrum bevond zich in begin van de 19 de eeuw een smal straatje met name het 'Waterstraatje' waarlangs 11 kleine woningen gebouwd waren. Dit straatje vormde de verbindingsweg tussen het Zilverhof (vroeger Korte Zilverstraat) en de Lieve. Het project voorziet de gedeeltelijke heropening van dit straatje met aanlegsteiger aan de Lieve, de resterende gevels van de sitéhuisjes worden in het project behouden en gerenoveerd.

Het westelijke deel van de site valt binnen de beschermde archeologische site van het Prinsenhof.

Marie-Anne Geenens

'T KOMEERKE

Sanderswal

Door een grote verbouwing in de Rabotstraat is het nog steeds druk in de Sanderswal. Naast de aanvoer van materialen worden ook een groot deel van de parkeerplaatsen ingenomen. En door de komst van een zwembad kan het wel eens gebeuren dat je met je auto niet in of uit de straat kunt...

Graffiti

In de Tinnenpotstraat waren enkele woningen 'beklad' door graffiti. Wist je dat je deze GRATIS kunt laten verwijderen door de Stad Gent?

Dit zijn de voorwaarden:

- het pand met de graffiti, affiches of zelfklevers is gelegen op het grondgebied van Gent;
- het pand moet zichtbaar zijn van op de openbare weg of waterweg;
- de eigenaar of gebruiker van het pand geeft schriftelijke toelating voor de verwijdering en verklaart uitdrukkelijk af te zien van schadevergoeding voor eventuele beschadiging als gevolg van het verwijderen.

Via het internet kun je een aanvraagformulier digitaal invullen en ondertekenen aan de hand van je identiteitskaart.

Het project De Motte in de Simon de Mirabellostraat

Een groot deel van het terrein werd reeds gesaneerd. De tweede fase van de sanering houdt een filtersysteem in om het grondwater te reinigen.

Daarnaast werd de site de afgelopen weken ook verder opgekuist. Gebouwen en structuren die niet behouden konden blijven, werden ondertussen verwijderd.

Het te renoveren gedeelte met authentieke elementen wordt bewaard en zal in ere worden hersteld.

De volgende fase van het bouwtraject is het uitvoeren van een archeologische studie op het terrein. Die zal aanvangen in het voorjaar van 2023.

Het lanceringsevenement van dit project vond plaats op vrijdag 25, zaterdag 26 en zondag 27 november 2022 en vond plaats op de site zelf, ingang via de Simon de Mirabellostraat. Tot zover de info van de bouwonderneming.

Van de bewoners zelf van de Simon de Mirabellostraat vernamen we dat de grond tot op een diepte van 4 meter werd afgegraven, in vrachtwagens geladen en weggevoerd ter reiniging. Op de plaats van de weggehaalde grond werd zuivere grond gestort. Ook een kleine strook op de betonnen parking van het voormalige Quartier Sauvage werd uitgebroken waarna ook daar de vervuilde grond werd vervangen door goede.

Voorgenoemde werken duurden ongeveer een week en gingen gepaard met een doorringende benzine- en dieselgeur. Dit ten gevolge van het tientallen jaren tanken van vrachtwagens op dit terrein. Met het wegvoeren van de vervuilde grond verdween gelukkig ook de geurhinder.

Vizit

Ooit op bezoek geweest bij Vizit? Negen jaar lang huisden ze in Hof Ten Walle 1 vlakbij het beeld van de stropendrager naast de Lieve. In december verhuist Vizit naar de Ottogracht, 12a. We wensen hen veel succes.

En we zijn alvast nieuwsgierig naar de nieuwe bewoners...

Riet Wille

BREAKING NEWS

Berg van Barmhartigheid

Uit welingelichte bron is vernomen dat de Stad Gent niet langer kan instaan voor het onderhoud van 'den Berg van Barmhartigheid'. De gelijkvloerse lokalen gratis of tegen een huursubsidie ten dienste stellen van socio-culturele verenigingen zal dus binnen afzienbare tijd worden stopgezet.

Na de verkoop van het Geraard Duivelsteen is onze Berg het tweede grote erfgoed dat op de privémarkt wordt gegooid. Welke functies er in de nabije toekomst vergund zullen kunnen worden aan de nieuwe eigenaars is voer voor speculatie. De terechte vrees is dat de meeste 'nieuwe' functies veel overlast zullen veroorzaken op het vlak van verkeer en geluidsoverlast.

Daan Hugaert

50 jaar op de planken

Wisten jullie dat buurtbewoner **Daan Hugaert** 50 jaar op de planken staat? Proficiat met je jubileum Daan!

Als een vossenstaart op een landkaart

Riet Wille, redacteur van dit krantje, bracht een schitterend boek uit met dierenfabels van over de hele wereld, op unieke wijze op rijm geschreven en met fabelachtige illustraties van **Sassafra De Bruyn**. Een pareltje om te koesteren zowel qua taal als inhoudelijk en grafisch. Gefeliciteerd Riet!

Katia Vandendriessche

ENERGIE SPROKKELEN IN DE OPENBA(A)R

Ze staken bij de Lijn. Aan de halte wacht ik op de eerste tram die het cordon sanitaire zal doorbreken.

De wattman is een vrouw. Een kunst waar vrouwen meester zijn om ideologieën te doorbreken. Aan de volgende halte stap ik af en kom een uur later dan voorzien aan op de afspraak in ons buurthuis. Dit is the place to be waar men volop warmte tankt. Sinds Poetin de hansworst uithangt, barst de Openba(a)r uit zijn voegen en produceert energievonken. Iemand draagt gesprokkeld hout op zijn rug. Hij is duidelijk een allesstoker bij wie het water aan de lippen staat.

De man naast mij zegt mij in vertrouwen dat zijn vrouw hem heeft verlaten omwille van de kilte. Hij is nu dubbel getraumatiseerd. Ondanks het feit dat ik zelf enkelvoudig getraumatiseerd ben, leef ik mee met hem en stel ik een energiebesparingsplan voor. Al snel komen we tot een consensus en zoals in de politiek ronden we hier en daar de scherpe puntjes af. Met een goed gevoel drinken we ons koud geworden kopje koffie leeg. Na het al lang overschreden sluitingsuur en tegenvallend drankverbruik zet de barman de thermostaat af en gaat het licht letterlijk en figuurlijk uit. Met mijn energiebesparingsplan op zak neem ik de tram huiswaarts.

Thuis gekomen eist mijn vrouw bijkomende voorwaarden voordat ze haar warmte delen wilt. Ik toon een foto van mijn nieuwe vriend. Ze houdt haar antwoord nog even in beraad.

Jacky Vandersaenen

INTERVIEW MET RITA ROMMELAERE & PAUL VERHAEGHE

In de Tinnenpotstraat wonen sinds een kleine twee jaar Paul Verhaeghe en Rita Rommelaere. Ze hebben kort na hun pensioen hun intrek kunnen nemen in het huis van schoonzoon Evert Bevernage en hun dochter Sarah. Voor hen was de woonst in de Tinnenpotstraat te klein geworden. Met hun twee kleine kinderen vonden ze niet ver van hier, in Twaalfkameren, een geschikter huis voor hun gezin.

De nabijheid van de kinderen en dus van de kleinkinderen is een grote troef. Het zijn er vier en Rita en Paul vangen hen geregeld op. Ze zorgen niet alleen voor de twee dochtertjes van Sarah en Evert maar ook voor de twee kindjes van hun zoon Sander en zijn vrouw Iline Steyaert die met hun gezin nog dichterbij wonen nl. in het Gewad. Drie geslachten om en in het Prinsenhof! Bovendien kunnen beide jonge gezinnen rekenen op de steun van de schoonouders van beide kanten - zowel de Bevernages als de Steyaerts wonen vlak in de buurt.

Rita en Paul woonden in de beginjaren van hun huwelijk in Beervelde te midden van landbouwers en bloemisten. Later verhuisden ze naar Laarne vlak bij het kasteel. Daar genoot het hele gezin van een grote tuin waarin Paul graag werkte. Ook nu nog kweekt hij er groenten en fruit en vindt hij daar een gezonde ontspanning. Hun huis in Laarne hebben ze immers behouden.

Toch was de stap naar de stad mentaal al lang voorbereid. De West-Vlaamse Rita hield altijd al van het stadsleven en in het bijzonder woont ze nu heel graag in Gent. Beroepsmatig werkte ze in een internationaal bedrijf in Brussel. Paul heeft zijn carrière als hoogleraar, gespecialiseerd in de psychodiagnostiek en de psychoanalyse, aan de Universiteit Gent mogen uitbouwen. Voor hem was de stap naar wonen in Gent iets minder vanzelfsprekend maar ondertussen voelt hij zich 'thuis' in de stad waar zijn kinderen naar school zijn gegaan en zich hebben gesetteld met hun gezin.

Koken heeft Rita altijd al graag gedaan. De groenten en vruchten, met zorg geteeld door Paul in de moestuin te Laarne, komen nog steeds met evenveel liefde op de gezinstafel. Het huis van Laarne doet dienst als buitenverblijf, speelhuis, tuin en voorraadkamer. Ook nog als ontvangstruimte voor de weinige mensen die Paul nog opvolgt. Zijn praktijk is momenteel beperkt tot twee dagen in de week en wordt stilaan afgebouwd.

Het academisch werk, het opzoeken, lezen, nadenken en schrijven in zijn steeds ruimer geworden vakgebied, zet Paul graag verder uit plezier, interesse en ethisch bewustzijn. Om dit te kunnen delen met anderen heeft hij al een paar jaar een boekenblog waar hij non-fictie werken bespreekt (zie <https://boekenblog.paulverhaeghe.com>).

Op dit ogenblik legt hij de laatste hand aan het boek 'Onbehagen'. Dit wordt wel het laatste van deze omvang (ong. 250 pagina's). Bij een dergelijk boek neemt het schrijfproces een achttal maanden in beslag maar het denkproces vraagt doorgaans drie jaar. Daarom plant hij in de toekomst kortere stukken, essays, te schrijven over het brede scala aan onderwerpen die zich aandienen. Al van bij de start in zijn carrière, toen hij o.a. in de Bijzondere Jeugdzorg was tewerkgesteld, heeft Paul beseft en ervaren hoe groot en bepalend de rol is van de sociale context waarin de jongeren en volwassenen met psychologische problemen leven. Zijn denkwerk en research hebben zich vrij snel verbreed tot het maatschappelijk weefsel rond de patiënt met aandacht voor familiale, politieke, economische, neurologische aspecten en overstijgen de psychologie en psychoanalyse. Het boek dat in mei gepubliceerd wordt, handelt over het verband tussen onze hedendaagse maatschappij en de problemen van de individuele burger.

Terwijl Paul veel leest in het ruime vakgebied van de psychologie en nieuwsgierig de socio-culturele en economische achtergrond van het menselijk handelen bevraagt, leest Rita heel graag en veel fictie en dan vooral historische romans. Het laatste boek dat ze heeft gelezen, is het monumentale werk 'Het Achtste Leven (voor Brilka)' van Nino Haratischwili dat zes generaties omspant van een Georgische familie. Een aanrader!

Wanneer het een Franse roman betreft, leest Rita graag in de oorspronkelijke taal. Zelfs de beste vertaling geeft niet volledig de originele sfeer weer, vindt ze.

Ook Paul heeft mogen ervaren hoe moeilijk het is om te vertalen toen zijn eerste boek *'Liefde in tijden van eenzaamheid'* bij een breed publiek succes kende en gelijktijdig zowel in het Engels als in het Frans werd vertaald. Tijdens zijn samenwerking met de twee vertalers moest hij ervaren dat een zo juist mogelijke weergave in een andere taal van wat je geschreven hebt niet zo eenvoudig is en bovendien voor elke taal nog eens anders ligt. Dat klinkt heel bekend in de oren van de interviewer - docent vertalen en tolken!

Ondanks die drukke bezigheden vinden Rita en Paul zeker tijd om te reizen. Rita is immers niet alleen een stadsmus maar ook een reisduif. Paul was eerder het type huisduif maar zij leerde hem uitvliegen. Een lesopdracht in Melbourne, Australië overtuigde Paul helemaal om tot de andere kant van de wereld te vliegen, later zelfs met de hele familie gedurende een maand. Een uitzonderlijk mooie reis! Daarna kwam de VS, Canada, Nieuw-Zeeland, Costa Rica, ... maar ook Frankrijk en andere Europese bestemmingen stonden en staan in de reisagenda.

Paul heeft nog een hobby van het sportieve genre: lopen. Hij loopt al lang, heeft aan meerdere marathons deelgenomen. Bovendien waren het zijn twee goede vrienden-lopers, zelf bewoners van Gent-Centrum, die Rita en Paul aangespoord hebben om vooral in het centrum van Gent te komen wonen. Van die keuze hebben ze geen spijt. De vele culturele en ontspannende activiteiten, de nabijheid van alle nodige winkels in de stad zijn vanzelfsprekend aantrekkelijk. Daarbij wonen ze heel graag in het Prinsenhof. Het is hier heel rustig. Het wijkgevoel is sterk, mede dankzij de Kleine Keizerskrant, het buurthuis en de vele initiatieven van het buurtcomité.

Zo kochten de burens van het Varkensstraatje samen de teelaarde voor de geveltuintjes bij de heraanleg van hun straatje door het stadsbestuur: zowel het groen aan de gevels als de platte, mooi geschikte straatstenen verfraaien sindsdien de straat.

Alle bewoners van het Prinsenhof hopen ongetwijfeld dat binnenkort de straten van onze buurt even mooi en begaanbaar worden ook voor de minder mobiele mens!

Rita en Paul wensen zeker verder deel te nemen en actief mee te werken aan de activiteiten die bijdragen tot de samenhang en het wijkgevoel van het Prinsenhof.

Rita Godyns en René De Herdt

"GOEDE PRINS- HOVELING, ..."

Wist u dat de *Tinnenpotstraat* ooit *Wijngaertstraat* heette? En dat er nog meer straten naar de wijnbouw werden genoemd in Gent?

Zo heette de huidige *Kozijntjesstraat* bij de Koepoortkaai ook *Wijngaertstraat*. Er was een *Wijngaardstraat* van de Brabantdam tot aan de Oude Schelde. Tot de late middeleeuwen was de Paddenhoek een *Wijngaardstraat* en tot circa 1600 werd het Ingelandgat ook zo genoemd, omdat het hoekhuis '*Den Wijngaert*' heette.

In onze frisse streken van tegenwoordig kunnen we ons nog moeilijk voorstellen dat op grote lappen land vlakbij en zelfs in de stad Gent aan wijnbouw werd gedaan. Dat is - op uitzondering van de afhellende, zonnige tuin van de Sint-Pietersabdij - allemaal stilaan verdwenen toen het klimaat hier een serieuze neerwaartse curve begon te vertonen. Denk aan het besneeuwde landschap van Pieter Bruegel de Oude maar wie weet, komt door de klimaatopwarming de wijncultuur misschien wel terug.

Het Gentse wijnnambacht was niet zozeer een zaak van druiventeelt maar eerder van het importeren van buitenlandse wijn. De wijn werd aangevoerd op platbodems tot in de Gentse kuip waar de vaten door de wijnschroeders (kraankinderen) werden gelost en op karren de stad werden ingevoerd.

De wijnnakkers (familienaam!) rondom de stad werden bewerkt door de wijngaarders of wijngaardsnijders. Dat waren niet verenigde arbeiders die ook zorgden voor de bemesting met beer. Tot in de 18de eeuw noemde men een beerruimer zelfs nog 'wijngaardsnijder'.

Om de oogsten op peil te houden gingen de wijngaardsnijders de beerputten uitscheppen en in walmende karren naar de akkers brengen. Dat was echt een strontkarwei! '*In den dach mesch raepende ende snachs den wijngaert snijden onder d'aerde*'. Dat ruimen gebeurde in de winter omdat ze op het einde van het jaar de wijngaarden moesten bemesten. Dat heette toen de '*snidetijt*'. Rond 1500 was het mooie liedje uit. De wijnteelt moest het afleggen tegen de graancultuur die nu eenmaal meer geld opbracht. Dat werd mee in de hand gewerkt door de lichte klimaatverandering: minder zon, lagere zomertemperaturen, vorst en hagel in het voorjaar.

De consumptie van alcoholische dranken bleef door de eeuwen heen echter mooi op peil. Bier en wijn waren gezonder en lekkerder dan het niet altijd zo zuivere water dat door de gewone stadsmens aan publieke tappunten moest worden opgehaald. De geestelijkheid, die vrijgesteld was van allerlei taken en accijnzen, spande de kroon in het verzetten van ettelijke hectoliters godendrank. Bijna 16% van de Gentse wijnconsumptie was toe te schrijven aan de droge levers van de clerus. Hield de abt van Drongen het nog op 2,8 liter per dag, dan werd die toch ruim op punten geklopt door de bisschop die 6,3 liter per dag door zijn kerkelijk keelgat kieperde! Zou de uitdrukking 'geestrijk vocht' daar ook iets mee vandoen hebben?

Ook al onze bezetters hielden blijkbaar van de bacchusdrank en de ambachtelijke bieren. De Spanjaarden noch de Oostenrijkers, Fransen of Hollanders bleken fervente geheelonthouders. Integendeel er zal wellicht af en toe wel een soldaat achterstevoren op zijn ros hebben gezeten. Er werd wat afgezoepen toen! Er reden gelukkig nog geen auto's in die beroerlijke tijden.

Bijna 16% van alle in Gent gedronken wijn was toe te schrijven aan de dorst van de geestelijkheid.

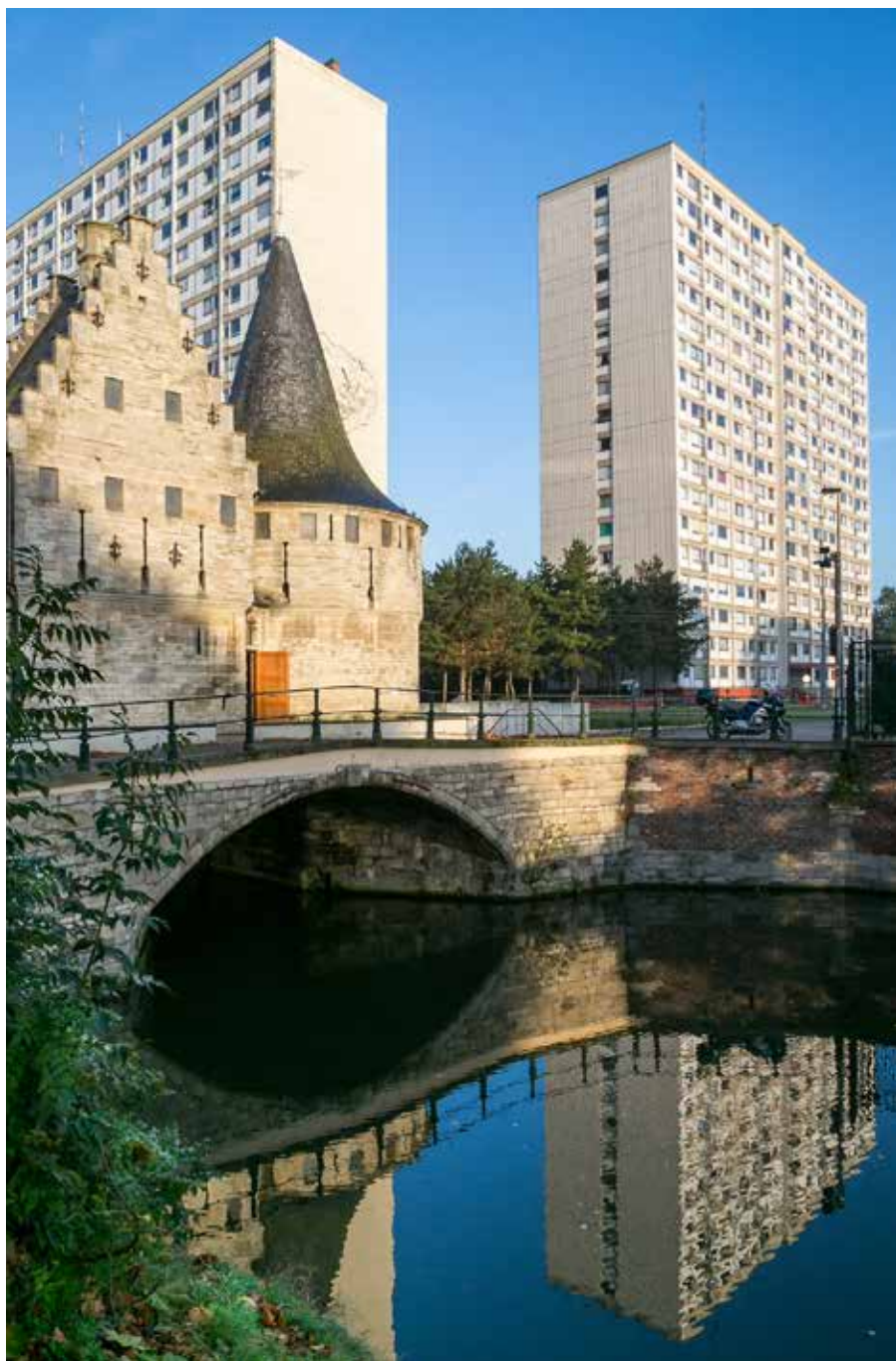
Tot ver in de twintigste eeuw bleek onze Tinnenpotstraat een straat vol café's en uitzuipkroegen. Toen ik als kleine jongen mijn eerste expedities buiten de Brugsepoort begon te ondernemen, kreeg ik van mijn vader de raad enkel de Tinnenpotstraat te vermijden omdat er daar veel ruzie en beslag was, veel vechtpartijen ook en er regelmatig messen werden getrokken.

Wat een contrast met de hedendaagse, vreedzame bewoners van deze prinsenhofstraat! En het riekt er nog fris ook!

Naar Ronald De Buck:
'Van wijn in Gent tot Gent in wording'

Daan Hugaert

DE TOREKES VAN 'T RABOT

Als beeld al bijna even iconisch als het Bel-fort of het Gravensteen, gegeerd onderwerp voor oude postkaarten maar ook één van de oudste en belangrijkste getuigen uit de Gentse geschiedenis.

Goederenloods van de NMBS aan de *Opgheëistenlaan*

In 1970 zagen we plots op de plaats waar ooit het **Rabotstation** had gestaan een woontoren verrijzen. We stonden er niet meteen bij stil: het bleek om een sociaal huisvestingsproject te gaan (wie is daar nu tegen?) en hoogbouw ... dat was de toekomst, nietwaar. Toen een paar jaar later de bouw van een tweede 'cité in de hoogte' werd aangevat, leek ons dat een heel ander verhaal want die torende onmiddellijk achter en boven onze historische torektes uit. Eén van de belangrijkste kroonjuwelen van ons historisch erfgoed werd gedegradeerd tot voetnoot bij de modernistische ambitie van het stadsbestuur. Zag het toenmalig beleid daar echt geen graten in? Neen dus! Tegen dat de Gentenaars zich realiseerden hoe respectloos die blokkendoos daar werd neergepoot, was het kwaad geschied. Er zou trouwens nog een derde woontoren volgen.

Vandaag zijn we 50 jaar verder. De 3 appartementsgebouwen zijn verdwenen, de originele Rabottorens min of meer in ere hersteld en de voormalige stationsite heeft zijn sociale woonfunctie behouden maar dan in een laagbouwversie. Er zijn nu al 5 entiteiten afgewerkt en bewoond (uiteindelijk zal het complex 8 gebouwen omvatten). Eind goed al goed

duus? Dat oordeel laat ik aan de nieuwe bewoners over. Mijn eigen bedenkingen heb ik proberen vangen in een fotoproject. Het begon toen ik vernam dat de probleemstorens (want dat waren ze ondertussen in meerdere opzichten geworden) zouden worden afgebroken. Ik was pas verhuisd naar de Rabotstraat van waaruit ik zicht had op zowel de historische als de woontorens 2 en 3. Vanuit mijn tuin kon ik net toren 1 zien. Bij mijn buurtverkenningen merkte ik dat, waar je ook liep, er altijd wel ergens één of meerdere torens in beeld kwamen. Dat begon ik te documenteren en presenteerde die reeks als 'Disappearing Vistas'. Steeds meer raakte ik ervan overtuigd dat hier geschiedenis geschreven werd. Toen ik ging vragen om een fotoproject van binnenuit te starten kreeg ik te horen dat er al een ander project bezig was. Ik hield het dan maar bij de transitie van de oude woonblokken naar de nieuwe verder documenteren met ook aandacht voor de impact op de ruimere omgeving.

De vervolgreeks maakte in maart 2020 deel uit van de *KaPa-tentoonstelling* in het buurthuis. Een selectie van die beelden kun je nog bekijken op: <https://pcgent.mypportfolio.com/rabot>.

Alvast twee van mijn bedenkingen. Nieuwbouw 2 en 3 staan voor een stukje op zuilen, een mooie architecturale truc om de constructie

wat lichtheid te geven maar eens de gebouwen er staan, sluiten ze die af van de buitenwereld met muren die de zuilen onzichtbaar maken, het geheel terug log doen ogen, licht tussen de gebouwen wegnemen en van het geheel een gated community maken. Vreemd voor een project dat eigenlijk geïntegreerd moet zijn in de buurt. Mijn tweede commentaar is een positieve: gebouw 4 herbergt over de volledige gelijkvloerse verdieping het nieuwe, supermodern uitgeruste **WGC Rabot** dat tot vorig jaar krap behuisd was in een aftands gebouw aan de Begijnhoflaan.

LUC MARTENS EEN MAN VAN GEBED

Heel wat bewoners van de prinsenhofwijk zijn steeds druk in de weer met hun alledaagse taken en besommeringen: hun werk, het huishouden, de kinderen of de kleinkinderen, de eerstvolgende vakantie, enz. Op die manier leven ze en geven ze zin aan hun leven. Voor geestelijke activiteiten is er vaak nauwelijks ruimte. Toch zijn er wijkbewoners die meer onthaast en onthecht leven, hun ogen gericht op een minder werelds bestaan. We spraken hierover met **pater Lukas Martens**, één van de vier monniken die de kloostergemeenschap vormen van *de ongeschoeide karmelieten* in de Burgstraat.

Vele wijkbewoners zullen de kloostergebouwen, de kerk of de unieke prachtige kloostertuin wel al bezocht hebben, toch lijkt het nuttig te verwijzen naar de historische oorsprong van de karmelieten. Deze vindt men bij een groep kluzenaars die zich in de 12de-13de eeuw hadden teruggetrokken op de berg Karmel, gelegen in het noorden van de huidige staat Israël. In de daaropvolgende eeuwen zwermde de karmelieten uit over Europa.

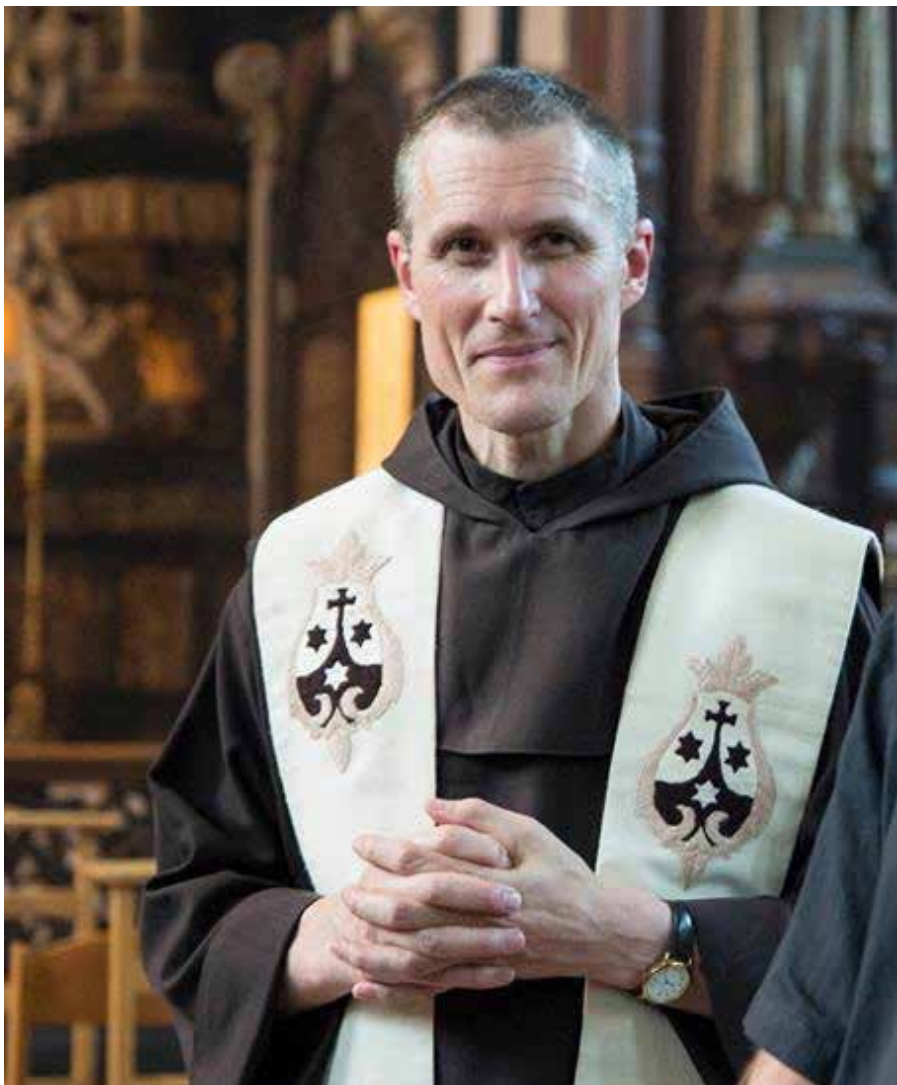
Ze vestigden zich in vele steden. Ook in Gent kwam er omstreeks 1287 een karmelietenvestiging aan de Lange Steenstraat. De naam "Patershol" verwijst er nog naar. Deze karmelieten hadden een bijzondere verering voor Maria, de moeder van Jezus, vandaar dat men ze 'lieievrouwebroeders' of 'vrouwebroeders' noemden. In Europa namen ze ook een meer uitgesproken pastorale taak op zich.

Twee befaamde kerkleraars en mystici, nl. Theresa van Avila (1515-1582) en Johannes van het Kruis (1542-1591) gaven een andere wending aan de Karmelorde waarbij ze stil gebed en contemplatie sterk benadrukten. Zo ontstond er naast de vrouwebroeders, een nieuwe richting: de Theresiaanse Karmel. Omstreeks 1651 vestigden Theresiaanse karmelieten zich in Gent in de prinsenhofbuurt. Op de site van de zg. **Leeuwenmeers** (verwijzing naar het nog bestaande leeuwenhok van Keizer Karel) bouwden de paters geleidelijk het klooster uit en vanaf 1703 ook de huidige kerk.

In tegenstelling met de vrouwebroeders liepen deze karmelieten in oorsprong ongeschoeid (lees: op sandalen). Vandaar dat ze in Gent ook '*discalsen*' (discalceatus = ongeschoeid) werden genoemd.

Pater Lukas (°1958) is een gemoedelijk man die bedachtzaam onze vragen beantwoordt. Hij is afkomstig uit Oudenaarde. Reeds zeer vroeg, na zijn collegelijaren, voelde hij de nood tot gebed om zo in liefde tot God te leven. Voor hem was en is dit nog steeds levensbepalend. Daartoe trad hij eerst binnen in het karmelietenklooster in Kortrijk. Alhoewel er vroeger meer sociaal draagvlak was voor gelovig zijn, was dit toen toch niet altijd vanzelfsprekend. Zo was bijvoorbeeld zijn eigen vader aanvankelijk tegen zijn intrede. Na zijn noviciaat kreeg hij een opleiding van twee jaar filosofie, twee jaar theologie en één jaar pastoraal werk. Daarna werd hij uitgezonden naar een nieuwe stichting

in Limburg waar hij leerde leven in een kleine gemeenschap. Uiteindelijk werd hij gevraagd lid te zijn van het klooster van de ongeschoeide karmelieten in de Burgstraat te Gent en werd zo één van onze medewijkbewoners. Ieder van de vier kloosterlingen heeft een persoonlijke leefruimte maar op heel wat tijdstippen komen ze samen in het koor om er te bidden in gemeenschap. Er is ook een eetplaats voor de gezamenlijke maaltijden en een ontmoetingsruimte. De dagindeling van de paters is echter in hoofdzaak gericht op de momenten voor meditatie en contemplatie. Van 6.30 uur tot 7.30 uur hebben ze gezamenlijk gebed in stilte, gevolgd door de zogenaamde 'lauden', genaamd naar de lofpsalmen. Vroeger werden die gezongen maar nu gewoon luidop gebeden. Daarna nemen de kloosterlingen hun ontbijt en wijden ze zich aan hun kloostertaken. Op het middaguur komt men, alvorens te middagmalen, opnieuw samen voor de 'sext', gebeden die gelezen of gezongen worden op het zesde uur (sextus = zesde) van de dag, dit is om 12 uur. In de vooravond volgt de eucharistieviering. Daarna bidt men de vespers (vesper = avond). Voor de nachtrust heeft van 20.15 uur tot 20.30 uur nog een kort avondgebed plaats, de zogenaamde 'completen' (compleere = voltooiën). Tussenin dit vast liturgisch stramien van gebeden verrichten pater Lukas en zijn confraters hun materiële bezigheden zoals het beheer van het klooster, rondleidingen in het klooster of het begeleiden van de medewerkers en vrijwilligers. Er zijn ook een aantal geestelijke opdrachten zoals het begeleiden van gelovigen individueel of in groep, het voorbereiden van de liturgie, het maken van conferenties. Getuige te zijn van wat mensen beleven in hun geloof geeft pater Lukas veel voldoening. Hij acht zich gelukkig om op die manier zijn leven een zinvolle betekenis te geven. Hij had de kans om het heilig Land te bezoeken en in Spanje in het voetspoor te treden van Teresa van Avila en Johannes van het kruis. Het fundament van zijn leven is *'gevoelig te blijven voor de rijkdom van God die mensen persoonlijk bemint'*.

De kloostergemeenschap beschikt over een rijke bibliotheek met een aantal manuscripten en zo'n 50.000 boekwerken. Enkele vrijwilligers digitaliseren de boeken in samenwerking met sommige universiteiten en staan mensen bij die een consultatie aanvragen om sommige boeken te raadplegen. In de rustgevende kloostertuin bevindt zich een 'kluis'. Dit is een afzonderlijk gebouw waar mensen voor enkele dagen of voor langere tijd in stilte kunnen verblijven. In 1968 werd bovendien 'Het Rustpunt' opgestart, een centrum voor spiritualiteit, verstillings- en verdieping. Tevens herbergt het klooster de kloosterwinkel 'Carmelitana' waar abdijsproducten, kaarten en boeken verkrijgbaar zijn. *Carmelitana* is ook uitgeverij van boeken die min of meer gelinkt zijn aan de karmelitaanse spiritualiteit (Burgstraat 92). De aanwezigheid van deze kleine kloostergemeenschap in de prinsenhofbuurt waar pater Lukas toe behoort, getuigt niet alleen van de religieuze diversiteit in Gent maar ook van de manier waarop mensen in gebed en in relatie met God onthaast en onthecht kunnen leven.

René De Herdt en Rita Godyns

ZONDER HET KARMELIETEN- KLOOSTER GEEN GENTS FILMFESTIVAL

Weinigen beseffen het maar zo is het inderdaad. Het filmfestival is namelijk het geesteskind van Nederlander **Ben Ter Elst** die in de jaren 60 als tiener van huis wegliep en een zwerversbestaan leidde. Door toedoen van 2 'vervangmoeders' belandde de dolende jongeling in het Gentse Karmelietenklooster om er onder de hoede van een zekere Bruno De Roeck deel te nemen aan de alternatieve bijbelgespreksgroep Diepgang. Of Bens zieleheil daar echt is gered en hij het licht heeft gezien, wordt niet verteld maar hij leerde er wel student **André Posman** kennen, alsook **Lieve Fevery**. Zo geraakt Ben al gauw ingeburgerd in de Gentse sien ook al trekt hij nog jarenlang door Europa en Amerika. Eén constante begeleidt hem tijdens die tochten: zijn obsessie voor film. Overal waar hij kan, bezoekt hij bioscopen en dan vooral de art-house cinema's. Stilaan rijpt het plan om het toen wat provinciale Gent te verrijken met ook zo'n culturele tempel gewijd aan de 7de kunst. In 1970 start een groepje ondernemende alternativo's rond **Dirk Liefvooghe** een culturele ontmoetingsplaats aan Sint-Anna (toen nog het Arteveldeplein) dat **The One** gedoopt werd. Na de zomer van datzelfde jaar begon Ben Ter Elst daar films te vertonen en al gauw werd de naam veranderd in **Studioskoop**. In januari 1974 lanceerde Ben de eerste editie van **het Internationaal Filmgebeuren** in cinema Select aan 't Zuid. Een bescheiden 17 films stonden op de affiche maar van dan af zou het evenement jaar na jaar groeien tot het grote en gerenommeerde **Film Fest Ghent** vandaag. Dit alles zou er dus niet geweest zijn zonder ons buurtklooster waar karmeliet **Bruno De Roeck** zijn zingevingsbijeenkomsten hield.

Patrick Cohen

Uit het boek:
" *Toen een tak mij tikte*"
van illustrator An Candaele
en schrijfster Riet Wille

GEDICHT

Toen een tak mij tikte

In de tuin stoeiden, groeiden we samen,
hij lachte, luisterde, droogde mijn tranen.
Bij het klimmen heeft hij me nooit verrast
en de schommel hield hij altijd stevig vast.

Hij zwaaide me uit, heette me welkom
en straalde als hij mee op de foto kon.
We kleurden de seizoenen, jaar na jaar
en toch groeiden we langzaam uit elkaar.

Hij bleef in de tuin, ik op mijn kamer,
onze contacten werden steeds vager.
Tot ... hij tegen mijn ruit tikte, zachtjes,
toen ik niet meteen reageerde, harder.

Binnenkomen, was dat het wat hij wou?
Hij stond daar zo bloot, rilde van de kou.
Ik twijfelde er niet meer aan:
voor hem opende ik mijn raam.

Riet Wille, *Toen een tak mij tikte*, De Eenhoorn, 2021

Fietstocht door de Haven,
september 2022

Halloween 2022

DE KLEINE KEIZER

Wil je ook in het kleine prinsenhofkrantje komen?

Stuur foto's van je verkleedpartijen, knutselwerken, schilderwerken, hobby, ...
Je kan ook een tekst schrijven over je hobby of je avonturen in de straat, de buurt, ...

Alles is welkom! Steek ze in de brievenbus van **Abrahamstraat 12** of stuur ze naar info@prinsenhof-gent.be.

zoek de woorden

b	a	l	m	o	k	a	t
i	z	n	e	k	i	r	e
l	k	s	t	o	n	h	e
f	h	a	a	r	k	j	n
o	o	r	i	p	o	o	g
v	y	r	f	r	z	k	j
b	e	e	n	u	l	b	p
m	k	p	u	g	v	s	d

haar oor bil

teen nek rug

oog been kin

CONTACTEN

Dekenij Prinsenhof VZW Prinsenhof Cultuur VZW

Katia Vandendriessche
Rabotstraat 81, 9000 Gent
0474 74 05 33
info@prinsenhof-gent.be

Buurthuis Zilverhof, reservaties & beheer

Leo Verlinden
0497 46 61 54
verlinden.leo@gmail.com

Wijkinspecteur

Elise Goedertier
Belfortstraat 4, 9000 Gent
09 266 61 25
elise.goedertier@police.belgium.eu

Wil je nog sneller op de hoogte zijn van het reilen en zeilen in de buurt?

Schrijf je dan in op **de besloten facebookgroep** van de buurt:

bewoners Prinsenhof Gent.

Om lid te worden, vragen we je om de groepsregels in te vullen en hiermee akkoord te gaan.

Volg ook de info en agenda op de startpagina van onze website:

www.prinsenhof-gent.be.

Je kunt je er ook inschrijven voor de mailinglist, zo ontvang je een mailuitnodiging voor onze activiteiten.

Heb je informatie of suggesties voor de website, richt je tot **Sara** in de Hostel De Draecke, Sint-Widostraat 11.

Wil je reageren op een artikel uit dit nummer van de Kleine Keizer Krant of zou je graag meewerken aan een volgend nummer? Stuur dan een bericht naar **michel.vlaemminck@telenet.be**.

COLOFON

Deze Kleine Keizer Krant kwam tot stand door de inbreng van:

Patrick Cohen
Laike Greyf
Mieke De Buck
René De Herdt
Régine De Loose
Marie-Anne Geenens
Sara Geysels
Rita Godyns
Daan Hugaert
Katia Vandendriessche
Jacky Vandersaenen
Michel Vlaemminck
Riet Wille

creatie & realisatie: www.la-voila.be